

அன்பின் வழியது இல்வாழ்க்கை Family Life Through by Love

முனைவர் தி. அறக்கலைச்செல்வி | Dr.T. Arakalaiselvi

Assistant Professor of Tamil, Bishop Heber College, Tiruchirappalli - 620 017.

Email: arakalaikavish@gmail.com

ஆய்வுச்சுருக்கம்

சங்க அகப்பாடல்கள் களவு, கற்பு என்ற இரு நிலைகளில் பிரிக்கப்படுகின்றன. களவில் தொடங்கிய உறவு கற்பில் சென்று முடிவதே சிறப்பாகும். பிற திணைகளை விடப் பாலைத்திணையே அகவுணர்வுகளை அதிகமாக எதிரொலிக்கும் நிலையில் உள்ளது. அதற்குக் காரணம் அந்நிலத்திற்குரிய உரிப்பொருளாகும். கூடியிருக்கும் நிலையை விடப் பிரிந்திருக்கும் நிலையிலேயே தலைவன் தலைவியின் உள்ளன்பும் உணர்வுப் போராட்டமும் அதிகமாகும் என்பதை விளக்குவதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

Abstract

Sangam literature are divided into two levels, Kalavu and Karpu. The song is more resonant than the other songs. The reason for that is the material belonging to the other land. This article explains that in the state of being separated, the inner struggle of the leader and the leader is more than when they are together.

திறவுச்சொற்கள் (Keywords): களவு, கற்பு, இல்வாழ்க்கை, அன்பு, Kalavu, Karpu, Family life, Love.

முன்னுரை

தலைவனையும் தலைவியையும் ஒன்றாகப் பிணைத்து வைப்பது அன்பு. அவர்கள் ஒருவர்மீது ஒருவர் அன்பு கொள்ளாவிட்டால் அவர்களுடைய இல்லறமும் நல்லறமாக நடவாது. அன்பிருந்தால் தான் அவர்களில் ஒருவர் தவறு செய்தாலும் மற்றவர் அத்தவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்ளுவார். இவ்வுண்மை சங்க அகப்பாடல்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. மகிழ்ச்சியுள்ள இல்லற வாழ்வின் அடிப்படையான அன்பு இன்றியமையா பங்கினை வகிக்கின்றது. அன்பு என்ற உள்ளத்து உணர்வை வரையறுத்துக் கூற முடியாது. ஒரு சில வாழ்வியல் கூறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டும் செயல்பாடுகளைக் கொண்டும் அதைத் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. அன்பு என்பது ஒரு நெகிழ்ச்சிப் பண்பாதலால் அது தொடர்புடையாரிடத்தில் கண்ணீராய்த் தோன்றும். வாழ்வின் இன்பத்திற்கு அடிப்படையாகவுள்ளது அன்பு. அன்பு என்பது ஒருவர் நெஞ்சம் மற்றவர் நெஞ்சத்தோடு ஒன்றிக் கலப்பதாகும்.

வள்ளுவர் கூறும் இல்லறம்

இல்லறம் நாகரிகத்தின் உயர்நிலையைக் காட்டுவதாகும். விலங்கு நிலைகளிலிருந்து வேறுபடுத்துவதாகும். நினைத்தவுடன் கூடி வெறுத்தவுடன் பிரிந்து போவது மாக்களுக்கு உரியவை. உயர் மக்களுக்கு ஆகாது. ஒருவனும் ஒருத்தியும் காதலால் பிணைப்புண்டு கடிமணம் புரிந்து கொண்டு இல்லறம் பொறுப்பேற்று இனிதே வாழத் தொடங்கிய காலம்தான் மாந்தர் உயர்நிலையும் பண்பாடும் உற்ற காலமாகும். இதனால்தான் இல்லறம் அல்லது நல்லறமில்லை என்று கூறியிருக்கின்றனர். வாழ்வியல் அறம் கூறப்புகுந்த வள்ளுவர் பாயிரத்திற்குப் பின் இல்வாழ்க்கை பற்றி எடுத்துரைத்து இதன் ஏற்றத்தைப் புலப்படுத்துகிறார். மேலும் அன்புடைமை என்ற அதிகாரத்தின் மூலம் அன்பின் உயர்வினை எடுத்துரைக்கிறார்.

அன்பே உயர்வு

எவ்விதக் கட்டுப்பாடுமின்றித் தனிமனிதனாக வாழ்ந்த காலத்தில் மனிதனுக்கு அன்பாகிய நற்பண்பைக் குறித்து எவரும் கற்பிக்கவில்லை. இல்லறத்தில் ஈடுபட்டுக் குடும்பமாய்ச் சேர்ந்து சமூகமாய்க் கூடிவாழக் கற்றுக்கொண்டபோது சமுதாயத் தேவைக்கேற்ப மேலும் அவரவர் பின்பற்ற

வேண்டிய நீதிமுறைகளும் நற்சிந்தனைக் கூறுகளும் அன்பால் உயர்ந்த மாந்தரை உலகம் போற்றிச் சிறப்பிக்கும் மக்கட் சமுதாயம் உயர்ந்த பண்பாட்டுடன் சிறந்து விளங்குதல் வேண்டும்.

அன்பு இம்மை, மறுமை இன்பங்களைத் தரவல்லது என்பது முன்னோரது கருத்து. இல்லறம் இனிது நடப்பதற்கும், பிற உயிரிடத்து அருள் பிறப்பதற்கும் அன்பே காரணமாக இருக்கின்றது. அன்பின் பயன் இல்லற இனிமையை அளிக்கின்றது. இல்வாழ்வான் தன்னுடன் பழக நேரிகிற அனைவரிடத்திலும் அன்பாக நடந்து கொள்ள வேண்டும். தெரிந்த, தெரியாத அனைத்து உயிரிடத்தும் அன்பு காட்டுதல் வேண்டும் என்பதுவே இல்லறத்தாரின் சிறந்த உயர்ந்த பண்பாகும். இதனை வள்ளுவர்,

"அன்பிலார் எல்லாந் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு" (குறள்.72)

என்று கூறுகின்றார். அன்புடைமையால் இன்பம் தழைக்கும், அன்பு அறத்திற்கு மட்டுமல்ல மறத்திற்கும் துணையாக வல்லது.

"அறத்திற்கே அன்பு சார்பென்ப அறியார்
மறத்திற்கும் அஃதே துணை" (குறள்.76)

என்று வள்ளுவர் உணர்த்துகிறார். அன்பினால் பக்தி உண்டாகும். அன்பு சிறந்த நட்பையும் நற்குணங்களையும் ஒழுக்கமுடையவராக வாழும் தன்மையையும் தரவல்லது.

"அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது" (குறள்.45)

என்று இல்லற வாழ்வின் பண்பும் பயனுமாக அன்பையும் அறத்தையும் வள்ளுவர் கூறுகின்றார்.

தலைவனின் அன்பு வெளிப்பாடு

தலைவியிடம் தலைவன் கொண்ட அன்புணர்வு ஒவ்வொரு துறையில் விளக்கமுறுகின்றன. இலக்கணத்தில் வகுத்துரைத்த அன்பின் ஐந்திணைகளின் உரிப்பொருள்களைப் பிரிவாயும், பிரிவின் நிகழ்வாயும் பிரிவை உள்ளடக்கியும் அமைந்திருந்தன. அப்பிரிவின் வழி அன்பு வெளிப்பாடு மிகுந்திருந்தது. "தலைவன் வினையின் காரணமாகவும், பொருள்தேடும் விருப்பத்தின் காரணமாகவும் தலைவியை விட்டுப் பிரியும் சூழல் நேர்கின்றது" (இராமகிருட்டிணன் ஆ., 1982) என்று விவரிக்கிறார். தலைவன் தன் நெஞ்சுக்கு உரைத்த பாடல்களின் வழி அவனது அன்பினை வெளிப்படுத்துகிறான். "பொருள் வயிற்பிரிவு என்னும் இத்துறை சங்கப் புலவர்களின் நெஞ்சை அள்ளிய துறைகளுள் ஒன்று. இன்பமும் கடமையும் போராடும் இடமாக நல்ல உணர்ச்சிகள் மோதிக் கொள்ளும் இடமாக இத்துறை அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்" (மாணிக்கம் வ.சுப. 2009) என்று விளக்குகிறார்.

அன்பின் காரணமாகச் செலவழங்குதல்

தலைவன் தலைவி மீது கொண்ட அன்பின் காரணமாகப் பிரிய மறுக்கின்றான். தலைவியையே பொருளாக எண்ணியும் அவளின் கண்ணீரைக் கண்டும், இளமையின் அருமை கருதியும் செலவழங்குகின்றான். பொருள் வேட்கையினால் பிரிய நினைத்த தலைவன் தலைவியையே பொருளாக எண்ணிச் செலவு தவிர்க்கின்றான்.

"மருந்து எனின் மருந்தே வைப்பு எனின் வைப்பே
அரும்பிய சுணங்கின் அம்பகட்டு இளமுலை
பெருந்தோள் நுணுகிய நுசப்பின்
கல்கெழு கானவர் நல்குறுமகனே" (குறு. 71)

இப்பாடல்வழி, தலைவியையே தான் தேடிச் செல்லும் பொருளாகவும் அப்பொருளால் கிடைக்கும் இன்பமாகவும் எண்ணுகிறான். மேலும் பொருள் தேட விழைந்த தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறி இவளைப் பிரியாது இருத்தலே பொருள் என நினைத்துச் செலவு தவிர்த்தான். அறப்பயன், பொருட்பயன், இன்பப்பயன் அனைத்தும் தலைவியே என நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவு தவிர்த்தான். மற்றொரு பாடலில் தலைவியைப் பிரியாமையே பொருள் என எண்ணிச் செலவு தவிர்த்தான் தலைவன்.

"மன்உயிர் அறியாத்துன் அரும் பொதியில்
சூருடை அடுக்கத்து ஆரம்கடுப்ப
வேனிலாளே தண்ணியள் பனியே" (குறு. 376)

என்ற இப்பாடலில் தலைவியின் இரு இயல்புகள் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. தலைவி பனிக்காலத்தில் வெம்மையுடையவளாகவும் வெயில் காலத்தில் குளிர்ச்சியுடையவளாகவும் இருப்பதாக உணர முடிகிறது. ஆதலால் இவளைப் பிரியாமையே பொருள் என தன் நெஞ்சிற்குக் கூறி தலைவன் செலவு தவிர்த்தான்.

இடைச்சுரத்தில் தலைவியை நினைத்தல்

இடைச் சுரத்து நின்ற தலைவனின் உணர்வுகள் புற வாழ்வின் கடமையையும் அகவாழ்வில் தலைவியோடு கொண்ட மன ஒற்றுமைகள் இடையே நடைபெறும் மனப் போராட்டத்தையும் விளக்கி நிற்கின்றன. பொருள் தேட விரைந்த தலைவனின் நெஞ்சம் தலைவியின் நினைவால் மாறுபட்டுப் பிரிந்து வந்தமைக்காக வருந்தி நிற்கும். ஆகையால் வழியிடங்களிலே நின்று தலைவன் புலம்புகின்றான். ஆண் புறா பெண் துணையுடன் பயிலும் காட்சியைத் தலைவன் கண்டான். தலைவி தன்னை நினைந்து அழுது கொண்டிருப்பாள் என்ற எண்ணம் தலைவனை நெஞ்சழியச் செய்கிறது. இந்த உளவியலை,

"பொய்யா மரபில்பிணவு நினைத்து இரங்கும்
விருந்தின் வெங்காட்டு வருந்தும் யாமே" (நற்.103)

என்ற பாடல்வழி அறிய முடிகிறது. மேலும் அகநானூறு 249 வது பாடலில் தலைவி அடைந்த துன்பத்தினை இடைச்சுரத்தில் பட்டியலிட்டு நினைத்துப் பார்க்கிறான் அப்பாடல் தரும் செய்திகள்.

1. அழகு பொருந்திய அவளது முகம் விடியற் காலத்து நிலவினைப் போல அழகினை இழந்தது.
2. நிலம் நோக்கி முகம் கவிழ்ந்தாள்
3. கால் பெருவிரலால் நிலத்தைக் கிளர்ந்தாள்.
4. கண்கள் நீரினைச் சொரிந்தன.
5. கால்கள் நிலைத்து நிலலாது தடுமாறத் துன்பத்தால் நெஞ்சு கலங்கினாள்.
6. கருமணல் போன்ற கூந்தல் அவிழ்த்து முகத்தை அதனுள் மறைத்தாள்.
7. நாக்கு நடுக்கமுற பொருள் வயின் செலவு மாட்சிமை பெற்று திருத்தமுறுவதாக என்று கூறி வருமூச்சு விட்டாள். இந்நிகழ்ச்சிகளை ஒவ்வொன்றாக நினைக்கின்றாள். ஆதலால் வருத்தத்தில் மூழ்கியுள்ள தலைவியை மறந்து இவ்விடம் தங்குதல் அரிதாக உள்ளது என்று மிகுந்த வருத்தமடைகிறான்.

பாசறையில் தலைவன் நிலை

வேந்தன் போர்வினைத் தணிய வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பும் தன் பிரிவுத்துயர் கெட தலைவியைக் கண்டு மகிழ வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் பாசறைத் தலைவனின் கூற்றுகள் முழுவதும் காணப்படுகின்றன. கார்காலத்தில் திரும்ப வேண்டிய தலைவன் திரும்பாதது கண்டு கலங்கும் தலைவியின் கலக்கம் பற்றிய எண்ணமே பாசறையில் தலைவனைக் கலங்கச் செய்கிறது. அரசனின் போர்த் தொழிலும் இயற்கையில் கார் வரவும் ஒன்றாக வந்தபோது தலைவியை மறந்து போர்த் தொழிலில் ஈடுபாடு கொண்டோனாகக் காட்டப்படவில்லை. கார்காலம் கண்டதும் தலைவனின் போர் ஈடுபாடு மறைகிறது. தலைவியின் நினைவால் துயரையும் தூக்கமின்மையையும் எதிர்கொள்கின்றான்.

"வேறுபுல வாடை அலைப்பத்
துணியிலேம் தனியேம் பாசறையேமே" (நற்.341)

என காரும் போரும் முன்நிற்கும் போது பாசறையில் இருந்து தலைவியை நினைந்து புலம்பும் தலைவனின் அன்புணர்வு மனம் அகத்தில் வெளிப்படுகிறது.

வினைமுற்றி மீளும் தலைவனின் அன்பு புலப்பாடு

வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் தேர்ப்பாகற்கு உரைக்கும் கூற்றுக்கள் தலைவியைச் சந்திக்கத் துடிக்கும் தலைவனின் மன வேகத்தையும் பாகனை விரைவுபடுத்தத் தலைவன் கையாளும் உத்திகளையும் விளக்கி நிற்கின்றன. வினை முடித்துத் தலைவன் வருவதற்குள் அவனது நெஞ்சம் விரைவாகத் தலைவியை நோக்கிச் செல்கிறது. நற்றிணை 21 வது பாடலில் பொருள் ஈட்டச் சென்ற

தலைவன் அவ்வினை முடித்து மீளுங்காலை, தேர்ப்பாகனை நோக்கி, "பாக நம் வீரர் பின்னே வருவாராக நீ விரைந்து தேரைச் செலுத்துக கானக்கோழி இரையைப் பெற்றுத் தன் பெடையை நோக்குவதை பார்ப்பாயாக" என்று கூறுகிறான். இவ்வண்ணமே தானும் தலைவியை நோக்கி மகிழ்க்கும் எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

தலைவியின் அன்பு புலப்பாடு

தலைவன், தலைவி உறவு நிலையில் அமையும் செறிவு தலைவன்பால் உள்ள தலைவியின் அன்பை மையமாகக் கொண்டது. தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி மிகுந்த துன்பமடைகிறாள். அவளின் வருத்த மிகுதியால் உடல் மெலிவு, பசலைபடர்தல், அழகழிதல் போன்ற மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. தலைவனின் பிரிவை அன்பின் காரணமாக ஆற்றியிருக்கும் நிலையினும் தலைவி படைக்கப்பட்டுள்ளாள். ஆற்ற இயலாத நிலையிலும் படைக்கப்பட்டுள்ளாள். தலைவி பொருளின் அருமையையும் தலைவனின் கடமையுணர்வையும் ஏற்றுக் கொண்டு ஆற்றியிருக்கின்றாள். எக்காலத்தும் தீய நெறியில் செல்லாத வாழ்க்கையும், பிறர் வீட்டு வாயிலில் சென்று நின்று இரவாத மேம்பாடும் ஆகிய இவ்விரண்டும் பொருளால் ஆகும் என்று தலைவன் கூறியதை நினைத்துத் தலைவி ஆற்றியிருக்கின்றாள் என்பதை,

"அறன்கடைப் படாஅ வாழ்க்கையும் என்றும்
பிறன்கடைச் செலாஅச் செல்வமும் இரண்டும்" (அகம்.155)

என்ற பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. தாம் நோயுற்று வருந்துவதால் தலைவன் கருதிச் சென்ற பொருள் ஈட்டல் கைகூடாது போய்விடுமோ என்று கலங்கிய தலைமகள் 'நாம் நோயுற்றாலும் அவர்தம் செய்வினை முடிக்க' என்று தலைவனை வாழ்த்துகின்றாள்.

வழியின் கொடுமை

தலைவன் சென்ற வழியின் கொடுமையை எண்ணித் தலைவி பெரிதும் வருந்துகிறாள்.

"எவ்விளை ஞெகிழ்ச் சாஅய் ஆய் இழை
நல்எழிற் பனைத்தோள் இருங்கவின் அழிய" (அகம்.188)

என்ற இப்பாடலில் தலைவி வழியின் கொடுமையையும் தலைவனின் இரக்கமற்ற செயலினையும் நினைத்து வருந்துகின்றாள். தலைவன் கடந்து சென்ற காடு வெப்பத்தையுடையது. பசுமை அற்றுக் காய்ந்தது. பருக்கைக் கற்களைக் கொண்ட அகன்ற இடத்தை உடையது. மூங்கில்கள் வெடித்துத் தெறிக்கும் தன்மைக் கொண்டது. இலையே இல்லாது பூக்களாகவே மலர்ந்திருக்கும் இலவ மரங்கள் கொண்ட செறிந்த மலையைக் கொண்டது. இத்தகைய வழிகளை நினைத்து வருந்துகிறாள்.

தலைவி அழகினை மீண்டும் பெறுதல்

தலைவன் வந்ததும் தலைவி மீண்டும் அழகினைப் பெறுகின்றாள். தலைவன் பிரிந்திருந்த பொழுது தலைவியின் அழகு சிதைந்ததைக் கொண்டு மனம் வெறுப்புற்றாள். தலைவன் திரும்ப வந்ததும் தலைவி தான் இழந்த அழகினை மீண்டும் பெற்றாள்.

"காண்மதி பாணா - இருங்கழிப்
பாய்பரி நெடுந்தேர்க் கொண்கனொடு
தான் வந்தன்று என்மாமைக் கவினே" (ஐங்.134)

பாணனே பெரிய கழிகளிடத்துப் பாய்ந்து செல்லும் குதிரைகள் பூட்டிய தேரினைக் கொண்ட கொண்கன் வந்தான். அவனோடு சென்ற என் மாமைக் கவினும் வந்தது என்பதன் வழித் தலைவியின் அன்பு வெளிப்படுகிறது.

முடிவாக,

காதல் உணர்வு, கடமை உணர்வு என்ற இரண்டிற்கும் இடையில் பாலைத்திணை தலைவன் தவிக்கின்றான். சில நேரங்களில் காதல் உணர்வினால் தலைவியின் தனிமை நிலையினைப் புரிந்து கொண்ட செலவு தவிர்க்கின்றான். சில நேரங்களில் கடமை உணர்வு மேலிட பொருள் ஈட்டிச் செல்கிறான். வினைமேல் சென்ற தலைவன் குறித்த பருவம் வராமையெனக் கொண்டு தலைவி வருந்துகிறாள். மேலும் அழகழிவு, பசலைநோய் ஏற்படுகிறது. தலைவன் மீண்ட வந்த நிலையில் இழந்த அழகினை

மீண்டும் பெறுகிறாள். தலைவியைப் பேணும் பொறுப்பும், பாதுகாக்கும் தன்மையும் தலைவனுக்கு உரியதாகிறது.

துணைநின்றவை (References)

- இராமகிருட்டிணன். ஆ. (1982), அகப்பொருள் மாந்தர் ஓர் ஆய்வு, மதுரை : சரவணா பதிப்பகம்.
- மாணிக்கம். வ.சுப. (2009) தமிழ்க்காதல், சென்னை: ஸ்ரீஇந்து பப்ளிகேஷன்ஸ்.
- வையாபுரிப்பிள்ளை எஸ். (1967), சங்க இலக்கியம் பாட்டும் தொகையும், சென்னை : பாரி நிலையம்.